

PŘÍBĚH

POLEDNICE SE ZJEVUJE V NĚKOLIKA PODOBÁCH, ZPRAVIDLA JE ODĚNÁ V BÍLÉM. BUĎ SE JEDNÁ O VZDUŠNOU BÍLOU PANÍ, OŠKLIVOU STAŘENU S ROZCÚCHANÝMI VLASY, ŠIKMÝMA OČIMA A KOPYTEM NEBO DLOUHÝMI VLASY, PŘÍPADNĚ DROBNÉ DĚVČE S BIČEM VE VĚKU KOLEM DVANÁCTI LET.

O POLEDNÁCH SE TOULÁ LESY A POLI, LÉTÁ NA VĚTRU A JE PROVÁZENA VICHŘICÍ. TRESTÁ TY, CO NEDODRŽUJÍ POLEDNÍ KLID, KDO JI UVIDÍ, MUSÍ PŘERUŠIT PRÁCI A ZŮSTAT STÁT ČI ODEJÍT DOMŮ.

JAK POLEDNICE PŘIŠLA O MOC

Kdysi dávno, v daleké zemi, kde vládla dobrota nad zlobou a nenávisť, se jednoho dne objevila stará ošklivá babice s krivými hnáty, v roztrhaných špinavých šatech a s neopracovanou dřevěnou holí.

V ten den se konaly ve městě trhy. Stánky byly plné dobrot, nechyběly domácí koláče ani perníčky zdobené marcipánem nebo cukrová vata. Hned vedle měla stánek paní s krásnou keramikou a ručně malovanými hrnečky, které nabízela společně s proutěnými košíky. Děti se opodál radovaly na místní pouti a jejich veselý křik se rozléhal široko daleko. Byl tak silný, že skoro přehlušil i polední kostelní zvonění.

Dětský křik však probudil v babici divou vášeň. Oči se jí na slunci zalesk-

pohádka

ly samou zlobou, když spatřila ono veselí. Je přece poledne! Všichni mají přestat s tím co dělají! O to se již ona, strašná a mocná polednice, postará.

Polednice se vmísila do davu lidí a pevně uchopila svoji hůl. Zastavila se u stánku paní s keramikou. Ta právě prodávala čtyři hrnečky paní místního kováře. Babice se rozpráhla a chtěla jí holí udeřit. Máchla svojí holí a... ..nestalo se nic. Hůl polednice stánkařce nijak neublížila, jakoby snad byla ze samotného vzduchu. Babice zavyla zlostí a zkusila udeřit znovu. Dopadlo to stejně.

Polednice se otočila a začala svojí holí máchat kolem sebe, toužila ublížit komukoliv, kdo by se ocitl v její blízkosti. Žádnému z lidí ale ublížit nedokázala. Ba co víc, babice si všimla, že lidé jí vůbec nevidí, byla pro ně neviditelná.

„Jak je to možné? Já jsem polednice, mám moc nad každým, kdo poruší nařízení poledního klidu!“

Vzteklá polednice opustila trh, město i onu vzdálenou zemi a nikdy se nedozvěděla, proč v ní její moc nefungovala. Je to ale prosté: ani ona neměla právo ubližovat dobrým lidem, kteří se společně veselí. A že se veselili v poledne? To přece není důležité. Radost by neměla mít žádné hranice. Proto polednice ztratila mezi těmi veselými lidmi svojí moc. I oni si ale večer vyprávěli příběhy o polednici, přitom vůbec netušili, že toho dne, kdy se konaly trhy, se procházela přímo mezi nimi.

WEB: www.volny.cz/sihasapa
vyšlo: 12. 10. 2022

Ilustrace: Testérka fotky: Canon S120
e-mail: sihasapa@centrum.cz

autoři vydání: Michael a Pavouk (tel. 605 150 727)
příspěvky: Michael

395

SIHÁČEK

říjen 2022

CO SE STALO

Jak to zvládáme

21. 9. — bylo počasí, jak se říká aprílové, chvíli pršelo, chvíli svítlo slunce. Schůzku jsme trávili v klubovně i venku.

Začali jsme střelbou z pistole. Po několika pokusech nakonec trefovali všichni. (no téměř...). Začalo však kapat a tak jsme se přesunuli do klubovny.

Pokračovali jsme střelbou z foukačky, tentokrát z větší vzdálenosti. Ukázalo se, že pro toho, komu se podařilo fouknout pokaždé stejně, nehrají dva metry navíc žádnou roli.

Protože se zase objevilo slunce, vyšli jsme ven a pokračovali tam. Zatímco později přichází Kája střelba, ostatní si prohlíželi trasu překážkové dráhy.

Postupně jsme probíhali předepsanou trasu. Potom se různí pokoušeli zlepšit svůj výkon, a pokud se jim podařilo trefit kolo lahvi napoprvé, tak se zlepšili.

Na závěr jsme si ještě zahráli několik kol vracečky, opět na nevelkém hřišti.

Nakonec jsme si rozdali »nové číslo« oddílového časopisu. Protože jsem zapomněl, že příští středu je svátek, nevyhlásili jsme mimořádnou schůzku.

28. 9. — byla »mimořádná herní schůzka«.

5. 10. — bylo sice pod mrakem, ale teplo. Protože jsme začali s novou dlouhodobou hru, začátek jsme strávili v klubovně.

Vyslechli jsme si úvod do příběhu o rodině v pravěku. Rodiče Pim a Pola, a jejich děti Sek a Zula. Nejprve si každý vymaloval svou postavičku a potom vybarvoval a vystřihoval obrázky, které budou vytvářet prostředí pravěku na nástěnce.

Poté co jsme domalovali jsme se vydali ven, abychom zahájili dlouhodobou hru. Na úvod si všichni zahráli na to, jak se Pim a Pola seznámili. — „Láskyplně praštil krasavici kyjem do hlavy, jak kázal tehdejší zvyk, a vítězoslavně ji odtáhl do své jeskyně.“

Nakonec jsme si zahráli vracečku na zmenšeném hřišti. Potom jsme si rozdali »přílohu Siháčku 394« ke Starobělské Pažbě. Rozdali šušně za měsíc září a předali cenu za měsíční vítězství — gratulujeme Káji.

